

Родина – це найсвятіше

Родина – це найсвятіше, що має людина. Ніжні материнські руки, тепла батькова посмішка, його тверде повчальне слово.

Кожна дитина потребує тепла й захисту батьків, проживання й виховання в родині. На жаль, чимало дітлахів перебувають під опікою держави в інтернатних закладах. І хоч вони там на повному державному забезпеченні, все одно це не може замінити їм тепла рідної домівки. Лише сім'я здатна задовольнити основні потреби дитини, надавати стимули для її подальшого розвитку, створювати добру атмосферу. Якщо не існує можливості для дитини жити з рідними батьками, альтернативою є інші, сучасні форми сімейного виховання сиріт.

І в нашому місті доля подарувала дітям-сиротам та дітям, позбавленим батьківського піклування, «Єдину родину» – дитячий будинок сімейного типу родини Володимира Валерійовича та Олени Юр'івни Автуєвичів, який гостинно відкрив свої двері в квітні 2013 року. Маючи позитивний досвід виховання двох власних дітей, Олена Юр'івна та Володимир Валерійович взяли на виховання ще трьох малолітніх дітей.

З моменту створення дитячого будинку пройшло майже п'ять місяців. Ми зустрілися з Оленою Юр'івною в теплій домашній атмосфері.

– Олено Юр'івно, скажіть, будь ласка, які зміни відбулися в психологічному, фізичному та емоційному розвитку діточок?

– Звичайно, я дуже хвилювалась, як будуть сприймати мене діти в ролі мами, а Володю – в ролі тата. Але Аня, Максимко та Єва дуже безболісно адаптувалися в новій родині, а ми з чоловіком, у свою чергу, намагаємось визначити та задовольнити нагальні потреби дітлахів, вислухати та прийняти їх почуття, успіхи чи невдачі, сприяти всебічному розвитку, будувати рівноправні стосунки, довіряти та бути наставниками для них.

– Як ви спілкуєтесь із вихованцями?

– У спілкуванні з Максимкою, Євою та Анею ні я, ні мій чоловік не встановлюємо психологічної дистанції, віддаємо перевагу партнерським відносинам та довірі. До вольових проявів дітей ставимся з розумінням, хоча Володимир Валерійович іноді може й настояти на своєму рішенні та пояснити,

чому саме так потрібно робити. Якщо в процесі виховання виникають якісь труднощі, ми з чоловіком намагаємось зацікавити дітей, перенаправити конфліктну ситуацію в позитивне русло. І в цьому нам дуже допомагають дві доньки – Аня-старша (донька подружжя Автуєвич) та Аня-молодша (вихованка дитячого будинку «Єдина родина»).

– Чи виникають труднощі в процесі виховання дітей?

– Так, звичайно. Але ми готові до відкритого обговорення життєвих цінностей та труднощів, враховуючи насамперед інтереси дітей, намагаємось знаходити конструктивні рішення виходу з непередбачуваних ситуацій. Наша родина віддає перевагу активному, здоровому способу життя та відпочинку, а це є хорошим методом зняття емоційної напруги, стресів, відновлення життєвих сил, а також налагодження контактів із вихованцями.

Додатковим ресурсом для нашої сім'ї є підтримка найближчого оточення – родичів, друзів та знайомих. Рідні та близькі підтримали моє з Володею рішення щодо створення дитячого будинку сімейного типу. Вони приходять на допомогу, надають нам емоційну підтримку.

Також для вирішення нагальних питань, консультативної та практичної поради, моральної, емоційної, психологічної підтримки ми завжди можемо звернутись до служби у справах дітей та сім'ї та до Центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді виконавчого комітету Славутської міської ради.

Я тісно спілкуюсь з вихователькою першого в Славутичі дитячого будинку сімейного типу Моргуною Людмилою Федорівною. Ця мудра жінка, теж мати, щира, відкрита наставниця, завжди порадить, як правильно поступити в тій чи іншій ситуації. Мої діти товаришують з вихованцями дитячого будинку сімейного типу Моргунової Л. Ф. та хлопцями й дівчатами дитячого будинку «Центр захисту дітей».

– Ваша думка щодо підтримки контактів з біологічними родичами дітей?

– Якщо це не загрожуватиме життю та здоров'ю Єви, Максимки та Ані, ми з чоловіком не проти зустрічей та спілкування дітей з їх біологічними батьками. Ми готові скорегувати звички та традиції нашої сім'ї, якщо цього вимагатимуть інтереси дитячої.

– Дякуємо, Олено Юр'івно, за цікаву та змістовну розмову. Віри, надії, любові усієї вашої великої «Єдиній родині»!

Діти – найдорожче багатство кожної людини. Заради їх щастя батьки-вихователі готові долати всі труднощі й перешкоди. В них, дітях, – надія на щасливе майбутнє наших сімей, всього українського роду. Сьогодні держава надає всебічну підтримку тим дітям, хто волею долі втратив сім'ю, і тим дорослим, які створюють для них родину, де завдяки їх доброті та милосердю відіграються та загоюються маленькі серця.

У Кодексі етики, честі, порядності, добросовісного та ефективного управління Славутської територіальної громади прописані прості істини: «Міцна родина – щасливі діти, активна молодь – добробут в місті! Прищеплюймо дітям найкращі традиції народу України. Виховання дітей – святий обов'язок батьків. Бережімо сім'ю, будуймо стосунки в родині на взаємоповазі та любові. Тримаймося свого родоводу, оберігаючи в такий спосіб сімейні реліквії й традиції та передаючи їх у спадок наступним поколінням».

Служба у справах дітей та сім'ї

м. Славутич,

Центральна площа, 7, каб. 426,

427, тел.: 3-00-11 (+192, +193)